

Opvaskerens amerikanske drøm

■ Musikeren Ben Bridwell levede på gaden i Seattle, indtil han blev ansat på den legendariske Crocodile Cafe, hvor Nirvana, Pearl Jam og R.E.M. har optrådt

■ Nu er han selv slået internationalt igennem med Band of Horses, der er hovednavn på alverdens største festivaler og flittig gæst på de danske scener

Den ranglede, denimklædte Ben Bridwell ligner en omvandrende skamstøtte for mislykkede tatoveringer. Hans hals og de tynde arme er sæt til med halvsøse, nærmest barnlige motiver uden nogen som helst form for sammenhæng. Fabeldyr, snørklede mønstre og ikoner vrirler rundt i et stort virvar.

Hans tænder er skæve som et gammelt, vindblæst hegn, og skægget rundt om munden filtret som ståluld. På mange måder ligner han mere en vagabond end en feteret rockstjerne. Det har sin helt naturlige forklaring, da den nu succesfulde musiker levede som hjemløs og ikke søvnløs i Seattle. Den lidet glamourøse fortid har han aldrig for-

trængt eller benægtet. Han har mere respekteret den som et vitalt kapitel i skildringen af hans liv og jagten på hans amerikanske drøm.

- Da jeg flyttede til vestkysten fra Tucson, Arizona, havde jeg ikke noget sted bo. Jeg levede på gaden med en sovepose og en rygsæk som mine eneste ejendele. At være hjemløs er ekstremt hårdt både fysisk og psykisk, men jeg var usædvanlig heldig, da jeg fik tilbudt et job som opvasker på spillestedet Crocodile Cafe. I USA skal man være 21 år for at arbejde på barer, men ejeren lod mig gøre det, selv om jeg blot var 19, fortæller Ben Bridwell taknemmeligt.

Grungebølgens ikoner

Det meste af tiden knoklede han med at gøre beskidt service rent i baglokalet. Ind imellem fik han dog lusket sig til at overvære de optrædende på klubbens scene. Det var ofte prominente bands, da klubben var ejet af Peter Buck fra netop R.E.M.

- Nirvana, Pearl og Mudhoney er blot nogle af de legen-

dariske bands fra Seattle og omegn, jeg har oplevet dér. Der var ikke noget backstageområde, så de fleste bands endte ude hos mig og opvaskemaskinen. Jeg havde aldrig mødt kendte musikere før, og pludselig gik jeg og gned albuer med de ikoner, der havde startet grungebølgen. Det var grotesk, uvirkeligt og øjenåbnende på mange plan, fortæller Ben Bridwell gribende.

At han skulle efterlade sit eget aftryk på musikscenen i Seattle, begriber han stadig ikke. Han kniber sig symbolsk i sin splejsede arm for at kære, at de kontakter, han fik skabt som opvaskedreng, senere var medvirkende til at opfylde ønsket om at slå igenem som musiker.

- Det lyder næsten for godt til at være sandt, men sådan skulle min historie altså folde sig ud, og det er jeg lykkelig for.

Til bryllup ved polarcirklen

Især på de nordlige breddegrader har publikum omfavnet Band of Horses' vind-

blæste og himmelstrøbende bud på amerikansk roots-rock. Fem år efter at debutalbummet "Everything All The Time" udkom i 2006, har Band of Horses fostret et specielt forhold til Skandinavien, hvilket gruppens hyppige koncerter på disse breddegrader understreger. Dette interview foregår, mens bandet venter på at skulle give deres anden danske koncert i år på aarhusianske Northside Festival.

De mangfoldige lovprisninger af bandets og ikke mindst forsanger Ben Bridwells kvaliteter er en selvforstærkende effekt for populariteten. Band of Horses kaster sig alligevel ud i en art filantropiske projekter, der ind imellem sikrer gruppen markant eksponering, især på internettet.

Sidste år optrådte vi til et kirkebryllup i Norge, hvilket uventet sikrede os betydelig opmærksomhed, selv om det

ikke var intentionen. Vi får ret tit henvendelser fra fans, der gerne vil have os til at optræde ved bryllupper, familiefester og begravelser, men vi siger meget sjældent ja. Vi gjorde det denne gang, fordi vi aldrig havde været i Tromsø før og gerne ville opleve Nordnorges nærmest ujordiske landskab. Det virkede så tilpas bizart, at vi sagde okay, siger Ben Bridwell.

Da oprinet blev filmet, var det mere tænkt som et varigt minde til brudeparret end som bandets promoveringsmateriale til blandt andet Youtube. Det resulterede i omfattende omtale med den sideeffekt, at mange flere henvender sig med outrerede ønsker.

Vi har i den grad åbnet en fløjk, fordi mange andre fans nu spørger: Hvorfor kommer I ikke til vores bryllup eller bryllupsfest? Til dem må vi svare, at de ikke kan tilbyde en underjordisk

krypt i en nordnorsk kirke, der lignede Operahuset i Sydney. Det var så sejt, som det kunne være, og hvis det var fedt for brudeparret, var det tilsvarende en drøm for os at deltage, forklarer Ben Bridwell.

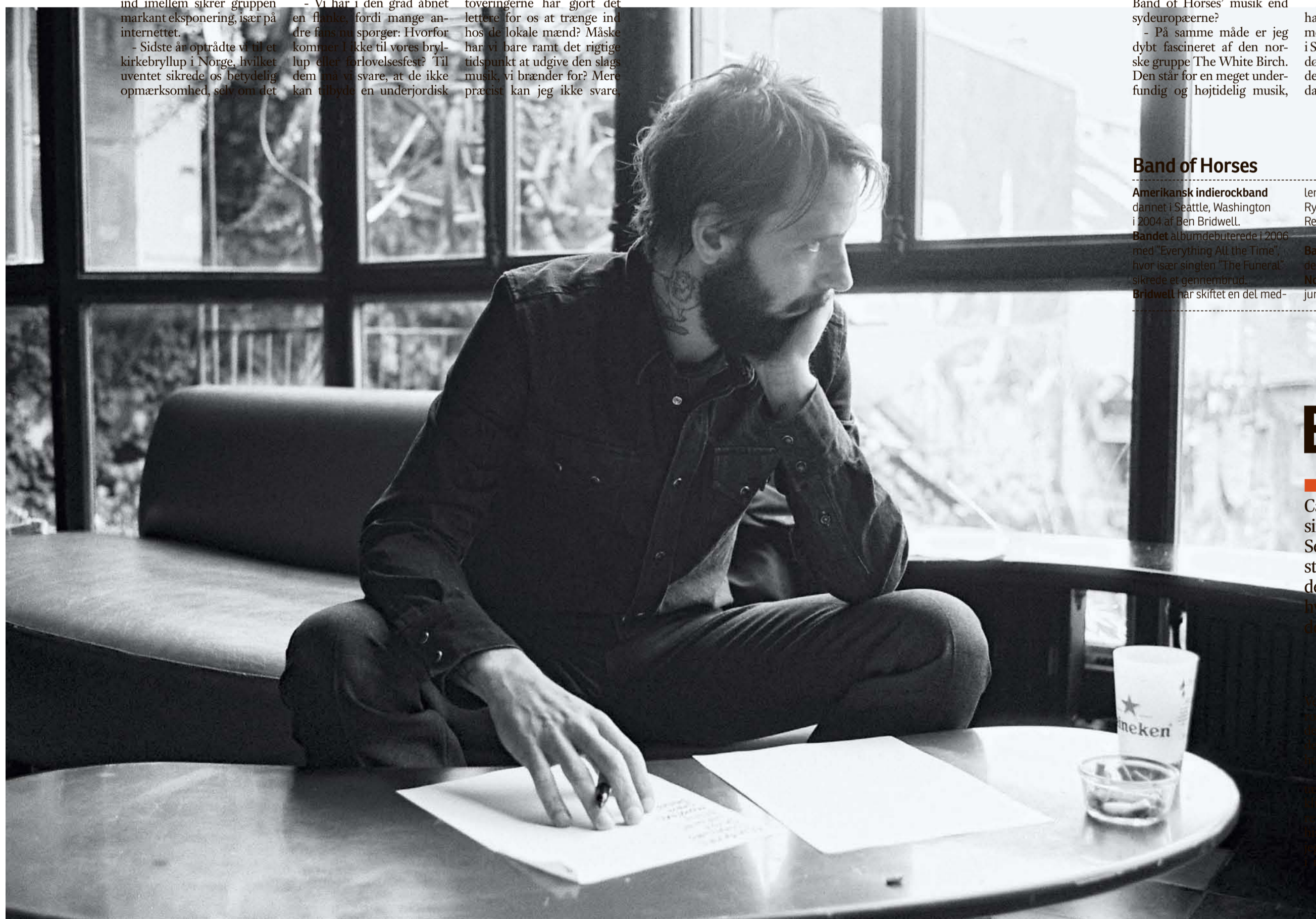
Frivillig isolation

Det karismatiske omdrejningspunkt i Band of Horses har altid fornemmet en speciel kemi mellem bandet og det nordiske publikum. Måske fordi det var i Skandinavien, at bandet for første gang optrådte uden for USA.

Det var i 2006, vi fik den første smagsprøve af Europa netop i Skandinavien. Jeg ved ikke, om vores fuldskeg, skovmandskjorterne og tætoveringerne har gjort det lettere for os at trænge ind hos de lokale mænd? Måske har vi bare ramt det rigtige tidspunkt at udgive den slags musik, vi brænder for? Mere præcist kan jeg ikke svare.

”Måske er forklaringen på Band of Horses’ tiltrækningskraft, at vores første album, ”Everything All The Time”, er skrevet i Seattle, hvor man lukker sig inde otte måneder om året, fordi vejret raser ubønhørligt udenfor.

Ben Bridwell, band of horses

konstaterer Ben Bridwell.

Hans fingre slår sig derefter løs i krattet, der indrammer hans hals og hage. De nulrer spidserne, som var det en hjemmelavet smøg, de rullede. Pludselig bliver blikket fokuseret, da han tager tråden op igen.

Måske er forklaringen på Band of Horses’ tiltrækningskraft, at vores første album, "Everything All The Time", er skrevet i Seattle, hvor man lukker sig inde otte måneder om året, fordi vejret raser ubønhørligt udenfor. Den form for selvvalgt isolation vil unægtelig smitte af på stemningen i musikken. De dystre vintre i har her i Skandinavien, gør jer måske derfor mere modtagelige for Band of Horses’ musik end sydeuropæerne?

På samme måde er jeg dybt fascineret af den norske gruppe The White Birch. Den står for en meget underfundig og højtidelig musik,

der fremkalder præcis de billeder, jeg forbinder med det barske, nordiske landskab, forklarer Ben Bridwell.

Det er forsangerens første interview i over et halvt år. Den 33-årige musiker var kørt træet i de samme, monotone spørgsmål og de samme automatsvar. Han var begyndt at bide af journalisterne og besluttede sig for at holde mund i stedet.

Lortebler og eventyr

Efter en lang pause fra medierne har jeg fået lysten igen. Der er stadig masser af danskere, der ikke kender Band of Horses, så du skyder bare løs, opfordrer han med en mine, der indikerer, at han mener det seriøst.

Inden interviewet hørte jeg ham snakke i mobiltelefon med sin kone, der befinder sig i South Carolina med deres to døtre på tre og et år. Derfor er det oplagt at spørge til, hvordan det fungerer at være fa-

miliefar på den anden side af Atlanterhavet.

Hmmm. Det er sgu et godt spørgsmål. For to dage siden lob jeg rundt derhjemme og skiftede lortebler, tørrede tårer bort og læste godnathistorier. Lige nu sidder jeg og venter på at skulle ind på en scene foran 15.000 mennesker. Det er meget urealistisk, og da min ældste datter er begyndt at snakke og forstår langt mere end på forrige turné, savner jeg hende mere. Det hul, jeg får i maven, når jeg forlader min familie, er vokset dramatisk det seneste år, hvor faderrollen virkelig har grebet om sig, beskriver Ben Bridwell.

Det kan være svært at lukke ned for den ene person, når han skal fokusere på øjeblikket og være til stede i nuet på scenen. Men han har besluttet sig for, at han ikke vil torturere hverken publikum eller sine kolleger, fordi han savner sin familie.

Lige nu, mens vi snakker, foregår der en strid mellem de to mænd inde i mig. Faren og den professionelle musiker. Men jeg er ved at lære at være en god far og en turnerende musiker på samme tid, så det går bedst fremad, konkluderer Ben Bridwell.

Selv om pladeselskabets ansvarlige på festivalen for længst har signaleret, at tiden er gået, taler han engageret videre om musikjournalistik, Jørn Utzon og den nordiske åbenhed, han værdsætter så meget.

Først da en koncert begynder i baggrunden og får ruderne til at sitre på bandets skurvogn, stikker han den senede hånd frem til afsked og en afskedsreplik til gemmebogen:

Du skal have tak for at gøre mit første interview i lang tid så vellykket. Du har hjulpet med til, at jeg er kommet i godt humør. Nu kan jeg gå på scenen og give en fandens god koncert.

Band of Horses

Amerikansk indierockband dannet i Seattle, Washington i 2004 af Ben Bridwell.

Bandet albumdebuterede i 2006 med "Everything All the Time", hvor især singlen "The Funeral" sikrede et gennembrud. **Bridwell** har skiftet en del med-

lemmer ud. For tiden er bandet: Ryan Monroe, Tyler Ramsey, Bill Reynolds og Creighton Barrett.

Band of Horses har optrådt en del gange i Danmark. Bl.a. på: **Northside Festival**, Aarhus, juni 2011

Tap1, København, februar 2011
Falkonersalen, Frederiksberg, juni 2010
Voxhall, Aarhus, september 2010
Beatday, København, august 2009
Vega, København, marts 2008

Roskilde Festivalen, juli 2008
Diskografi: "Everything All the Time", 2006
"Cease to Begin", 2007
"Infinite Arms", 2010
www.bandofhorses.com

En sørgelig skiderik

■ Fem år i South Carolina har sat sig sine spor i musikken. Selv om tungsindet stadig fylder godt, er der opstået sprækker, hvor lyset og livsglæden kiler sig ind

lidende sange dukker stadig op, selv om jeg har tilbragt hele dagen på stranden, siger Ben Bridwell med et "væg til væg"-smil.

Han påskønner, at han har bosat sig i South Carolina som en etableret kunstner og ikke som musiker i et upcoming-band. Musikmiljøet er nemlig ikke nær så frodigt som i Seattle, selv om der er en stor livescene.

Ben Bridwell morer sig kosteligt, mens han beretter, hvordan hovedparten af bands udelukkende ernærer sig ved covermusik, og at det er så sikkert som amen i kirken, at man altid får "Brown Eyed Girl" og "Margaritaville" serveret til en koncert.

Der mangler i den grad intellekt, når man taler om musik i South Carolina. For de fleste lokale handler musik primært om at lytte på noget,

mens de drikker sig i hegnet. De har aldrig betragtet musik som kunst, der kan bidrage med noget indhold til deres liv. Det gør mig faktisk lidt flov at tænke på, undskylder Ben Bridwell.

Til gengæld er der ikke nær så meget konkurrence, bagtalelse og hvisken i krogene som i Seattle, hvor hans indtryk var, at næsten samtlige indbyggere på en eller anden måde er involveret i eller kender nogen fra et band og derfor konstant forsøgte at promovere og fremhæve sig selv eller vennerne på andres bekostning.

Det var primært derfor, jeg besluttede mig for at forlade byen. Desuden trængte jeg til at være anonym igen, og som jeg sagde før, aner de fleste ikke en skid om, hvem jeg er i South Carolina, konstaterer Ben Bridwell.

Danske koncertanmeldelser af Band of Horses

★★★★

Gaffa, Northside Festival 2011: Amerikanske Band Of Horses er sandsynligvis Northsides bedste booking i år. I hvert fald er det nok det band, der taler til flest publikummer, og det ses tydeligt på tætheden af tilskuere. Der er lagt i ovenet i godt humør. Nu kan jeg gå på scenen og give en fandens god koncert.

★★★★

Berlingske, Tap 1 2011 Med en ryggradsrlende smuk udgave af "The Funeral" lofter sættet sig faktisk op i mesterklassen, mens de mange kærestepar smiler kærligt til hinanden – hvilket er en tendens paradoksalt, eftersom der ikke findes en mere forbitret kærlighedssang end netop denne. Men det kan stor kunst. Gør det nedtrykte opløftende. Og det kan Band Of Horses glimtvis på denne Frederiksberg-aften, ligesom de flere gange får blodet til at rulle lidt hurtigere i årerne med deres smukt svungne omgang med den gamle rocktradition.

★★★★

Soundvenue, Tap 1 2011 Live er Band of Horses et vel-fungerende maskineri, hvor samtlige medlemmer får lov at skinne igennem, hvilket forment blev demonstreret på den nostalgiske "Older", hvor keyboardspilleren og guitaristen Ryan Monroe gav den fint i rollen som frontfigur. Den fyldte sal var ligeledes begejstret for den swingende udgave af "Laredo", hvor Ben Bridwell hyggede sig så meget, at han helt glemte, at der ikke måtte ryges i salen og begyndte at pulse løs på et ligkestesom.

Af Simon Staun sim@fyens.dk